

Θυμόμαστε τον σχωρεμένο Ayrton φουρτουνιασμένο, να επιπλήττει βίαια τόσο τον E. Irvine όσο και τον πολλά υποσχόμενο μεν αλλά άγνωστο, τότε, M. Schumacher, αλλά και τον M. Hakkinen αργότερα. Τον δε άτυχο Eddie, σχεδόν τον χαστούκισε ο Βραζιλιάνος, διότι είχε τολμήσει να τον ξαναπεράσει αφού του είχε ρίξει γύρο.

Ο Senna, τελευταίος, μέχρι στιγμής, μάρτυρας στην ιστορία της F1, έφθασε όπου έφθασε μέσα από μια πορεία με γιγάντια εμπόδια. Κουβαλούσε μαζί το στίγμα από το Μονακό του '84, όπου δεν τον άφησαν να χορέψει πάνω στους βρεγμένους δρόμους του Πριγκιπάτου με την ξύλινη Toleman όλα τα κορυφαία ονόματα με καλύτερο υλικό. Μετέφερε, επίσης, την αντίθεση του με τον J.M. Ballestre, και ασφαλώς την αντιπαλότητα με τον ομοεθνή του πρόεδρο, A. Prost.

Το καύσιμο για τους σοβαρούς οδηγούς δεν είναι το καλό συμβόλαιο, η αναγνωρισιμότητα, οι νίκες. Είναι ο ανταγωνισμός. Αυτός τους αναδεικνύει, αυτός τους τελειώνει. Το ταλέντο, όσο πλούσιο και να είναι δεν αρκεί αν δεν σιγοκαίει μέσα τους αυτή η φλόγα του ανταγωνιστικού γονιδίου. Κι όπως όλες οι φωτιές θέλει τη ρέγουλά της. Αν είσαι μακριά της δεν ζεσταίνεσαι, αν πλησιάσεις πολύ καίγεσαι.

Τα γράφω όλα τούτα με αφορμή το επεισόδιο ανάμεσα στον Vettel και τον Kvyat. Ο Γερμανός επέπληξε με ήπιο ύφος τον Ρώσο, ο οποίος θα μπορούσε να κάνει πίσω να αφήσει ένα sorry και να κλείσει το θέμα. Αντιθέτως, τον αντιμετώπισε με την αναιδεια του Billy the kid (υπάρχει καταφανής ομοιότητα του Ρώσου με τον ήρωα του Maurice de Bevere στην αντίστοιχη περιπέτεια του Looky Look).

Γελώντας, του πέταξε στα μούτρα ότι είναι αγώνας, ότι ήμαστε στο βάθρο και ότι έτσι είναι. Υποθέτω ότι αν δεν υπήρχαν κάμερες ο Γερμανός δεν θα έκλεινε την κουβέντα τόσο ειρηνικά. Ο Κvyat, στο δεύτερο, μόλις, βάθρο της ζωής του στην F1 αντιμετώπιζε έναν τετράκις πρωταθλητή αν όχι αναιδώς, ή περιφρονητικά, τουλάχιστον με αδιαφορία.

Δεν αναφέρομαι στο αγωνιστικό συμβάν, όπου προφανώς ο Ρώσος είδε χώρο και όρμησε. Σχολιάζω την άνεση και την περιφρόνηση που αντιμετώπισε έναν αντίπαλό του, τον οποίον πιθανόν δεν θα ξεπεράσει ποτέ σε διακρίσεις.

Έτσι εδώ έχουμε δύο παρατηρήσεις. Ότι όσο πιο νέος, πιο διψασμένος για διακρίσεις, τόσο πιο επιθετικός είσαι και ότι αυτήν την εποχή ο αγωνιστικός σεβασμός είναι ένα μέγεθος που ολοένα μικραίνει.

Ο νεαρός, τότε, Schumi, κοιτούσε σχεδόν με δέος τον Ayrton που τον παρατηρούσε έντονα. Ο Kvyat σήμερα, καλαμπούριζε με τον πολυπρωταθλητή. Σημεία των καιρών.

Και κάτι ακόμα. Αφενός θα δυσκολευτούμε πάρα πολύ να βρούμε έναν παγκόσμιο πρωταθλητή, να είναι «καλό παιδί». Οι θεότητες της F1, όταν δένονται σφιχτά και χαμηλά στο μονοθέσιο τους, έχουν αφήσει την καλοσύνη στο πατρικό τους.

Αφετέρου στην ηλικία που στέφθηκε πρωταθλητής ο Vettel, ο Ayrton οδήγησε για πρώτη φορά F1. Η νεότητα είναι ένα σπουδαίο προσόν. Αναμφίβολα. Συχνά όμως συγκρούεται με την παιδεία που είναι απολύτως απαιτητή για πολύ υψηλό επίπεδο απόδοσης. Αυτή η παιδεία είναι συνώνυμη της ωριμότητας. Κι η ωριμότητα δεν είναι από τα γνωρίσματα της νεότητας.